

2. Остапенко Я. О. Офіційна статистика як фактор стабільного розвитку / Я. О.Остапенко// Система державної статистики в Україні: сучасний стан, проблеми, перспективи: збірник тез виступів на XIII Міжнародній науково – практичній конференції з нагоди Дня працівників статистики. – К.: ДП«Інформ. – аналіт.агенство», 2015 – С. 88 – 90.

УДК 657

Паранюк Я. Д.,
аспірант кафедри менеджменту та публічного управління,
Тернопільський національний економічний університет

ОЦІНЮВАННЯ РИЗИКУ ІННОВАЦІЙНОГО ПРОЕКТУ

Чинники інноваційного ризику і невизначеності підлягають врахуванню при розрахунку ефективності інноваційного проекту. За таких умов доцільним є аналіз інноваційного ризику, який полягає в тому, щоб виявити необхідні дані для ухвалення управлінських рішень про доцільність участі в проекті і вироблення заходів із запобігання можливих втрат.

При оцінюванні інноваційного ризику в процесі розроблення інноваційного проекту необхідно враховувати особливості виробничих інновацій: тривалий життєвий цикл інновацій-продуктів; невизначеність результатів науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт; індивідуальний характер промислового виробництва.

Висока невизначеність в отриманні запланованих результатів науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт обумовлена самою природою інтелектуальної діяльності. За нашими даними вірогідність отримання позитивного результату на стадії дослідно-конструкторських робіт в промисловості складає 75-80 %.

Індивідуальний характер промислового виробництва і відносно мала серійність виробів ускладнюють прогнозування інноваційних витрат, пов'язаних з реалізацією проекту. Відсутність повної техніко-економічної інформації унеможливорює використання на стадії інноваційного проектування калькуляційних методів розрахунку. Як правило, використовуються регресійно-аналогові моделі, проте результати, отримані від їхнього застосування мають імовірнісний характер.

Мінливі умови експлуатації виробів упродовж тривалого часу, а, отже, і змінні значення ефективності, істотно ускладнюють методи інноваційного аналізу проектів. Слід зазначити, що невизначеність і випадковість чинників,

що впливають на ефективність інноваційного проекту, не залишаються незмінними у ході розроблення і реалізації проекту. З появою додаткових даних раніше існуюча невизначеність змінюється і перетворюється у випадкові чинники. Величина випадкових чинників, що характеризується їх середньоквадратичним відхиленням, у міру поглиблення інноваційного аналізу і деталізації даних процесів, також може знижуватися.

З урахуванням викладеного, при проведенні оцінювання інноваційних ризиків мають бути розроблені організаційно-економічні моделі управління ризиками, що враховують техніко-економічну інформацію про зміни зовнішніх умов і проведення на цій основі коригування показників ефективності і вироблення заходів щодо зниження можливих втрат в процесі реалізації інноваційного проекту [1].

У процедурах оцінювання інноваційного ризику мають бути задіяні усі учасники проекту: замовники, інвестори, банки, страхові компанії, постачальники, заводи-виробники, інноваційні підприємства, промислові підприємства та ін.

Кінцева мета оцінювання інноваційних ризиків повинне полягати у виробленні заходів, що дозволяють знизити ризик інноваційного проекту і відповідно прийняти правильне управлінське рішення (страхування, розподіл ризиків, резервування засобів і т. ін.). Інакше кажучи, йдеться про створення системи організаційно-економічних стабілізаційних механізмів, що вимагають від учасників додаткових витрат, розмір яких залежить від умов реалізації інноваційного проекту, очікувань і інтересів учасників, їхнього оцінювання величини можливого інноваційного ризику. Ця система повинна працювати упродовж усього життєвого циклу інновації-продукту, використовуючи для зниження інноваційного ризику і пов'язаних з ним несприятливих наслідків, методи і прийоми економічного аналізу. Інноваційні проекти в промисловості досить складні, оскільки охоплюють, як правило, увесь життєвий цикл виробничих інновацій і в цьому випадку важливо оцінити надійність кожної стадії життєвого циклу, виявити вузькі місця для того щоб заздалегідь розробити для них організаційно-економічні заходи, спрямовані на зниження ступеня інноваційного ризику.

Істотну роль у процесі аналізу інноваційних ризиків має їхня науково-обґрунтована класифікація. Під класифікацією інноваційних ризиків розуміється класифікація ризиків на конкретні групи за певними ознаками для досягнення певної мети інноваційного аналізу. Класифікація інноваційних ризиків дозволяє визначити місце кожного ризику в їхній загальній системі. Вона створює можливість для ефективного застосування відповідних методів і прийомів управління ризиками [2].

Загалом усі ризики поділяються на систематичні і несистематичні. Відмінною особливістю інноваційних ризиків на підприємствах промисловості є те, що вони визначаються для кожної стадії життєвого циклу інновації-продукту в розрізі науково-технічного і комерційного успіху, а потім визначаються інтегральні ризики. При визначенні інтегральних інноваційних ризиків в процесі інноваційного аналізу пропонується використовувати розроблений нами метод проблемно-тематичного (інноваційного) прогнозування.

Література

1. Микитюк П. П. Інвестиційно-інноваційний менеджмент : навч. посіб. [для студ. вищ. навч. закл.] / П. П. Микитюк. – Тернопіль : Економічна думка ТНЕУ, 2015. – 452 с.
2. Микитюк П. П. Управління проектами : навч. посіб. [для студ. вищ. навч. закл.] / П. П. Микитюк, В. Я. Брич, Я. Д. Паранюк та ін. – Тернопіль : Економічна думка ТНЕУ, 2017. – 300 с.

УДК 657.1

Правдюк Н. Л.,
д. е. н., професор, завідувач кафедри бухгалтерського обліку,
Вінницький національний аграрний університет

ОБЛІКОВО-АНАЛІТИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ МАРКЕТИНГОВОЮ ЦІНОВОЮ ПОЛІТИКОЮ АГРАРНОГО ПІДПРИЄМСТВА

Функціонування підприємств в умовах ринкового середовища, яке характеризується посиленням конкурентного протистояння за ринки збуту продукції, потребує економічно грамотного управління його діяльністю [1, с. 53].

Постійні коливання в результатах діяльності суб'єктів аграрного виробництва пов'язані з тим, що реалізація продукції сільського господарства здійснюється, переважно, на висококонкурентних ринках, де характерним є часте коливання цін, а попит на таку продукцію залишається практично незмінним. За таких умов успішність суб'єкта господарювання передбачає його переорієнтацію на засади маркетингу, що є діяльністю, яка спрямована на створення попиту та досягнення цілей підприємством з максимально можливим задоволенням потреб цільових споживачів [2, с. 852].